

[Pürschel.]

Jeg tror, den højtærede Minister vil tjene den gode Sag, han kæmper for, bedst ved at trænge denne Fortidslevning af Fanatisme tilbage. Jeg tror, det vilde være heldigt, om den højtærede Minister vilde bruge et Øjeblik til at klare for sig selv, hvad han utvivlsomt er enig i, at selv om jeg er aldrig saa saggribelig, at min Opfattelse er logisk uangribelig og mine Bevæggrunde uangribelig rene, saa har jeg ikke dermed Ret til at gaa ud fra, at anderledes tænkende og dømmende er enten Taaber eller Slyngler. Og en Dommer, der paa Dommersædet, dækket af Anonymiteten, vil foretage Handlinger, som han for Offentligheden vilde skamme sig over, han maa enten være en Taabe eller en Slyngel.

Hvis Venstres Ordfører og den højtærede Justitsminister virkelig deler den Opfattelse af Højesterets Dommere, at de paa den Maade er paavirkelige . . . (*Elmqvist*: Det har jeg slet ikke sagt, jeg har sagt ubevidst). Jeg henstiller til det ærede Medlem at leve efter den Regel, jeg har levet lykkeligt efter i 10 Aar her i Salen: aldrig at afbryde en Taler paa Folketingets Talerstol, for man opnaar derved kun at bevise, at man føler sig ramt paa ubehagelig Maade af det, der siges. Denne Erfaring skænker jeg min yngre Kollega gratis. (*Elmqvist*: Jeg takker ærbødigst). Hvis altsaa den ærede Ordfører for Venstre og den højtærede Minister deler den Opfattelse, at Højesterets Dommere paa den Maade er paavirkelige, hvorledes da med Landsretternes Dommere, hvis Anonymitet sandelig kun er et skrøbeligt Skjul? Og hvorledes med Underdommerne, der daglig afsiger Domme i fuld Belysning? Er der nogen, der tør hævde, at Underretternes og Landsretternes Dommere i højere Grad er paavirkede af Tidens Stemninger end Højesterets? Jeg tror det ikke.

Lad os tage et nærliggende Eksempel. Østre Landsrets Dom af 25. Oktober 1920 fandt Loven om Len og Stamhuse stridende mod Grundloven. Højesterets efterfølgende Dom gik i modsat Retning. Ingen vil tvivle om, at Landsrettens — den ikke anonyme — Dom gik *imod*, medens Højesterets — den anonyme — Dom gik *med* Folkestemningen. Naar vi saaledes af Kendsgemningerne nødes til at tro, at Underretternes og Landsretternes Dommere ikke i deres Domsafsigelser lader sig paavirke af uvedkommende Hensyn, hvorfor saa mene, at de samme Mennesker, naar de har naaet Toppen, naar de ikke mere skal avancere, end ikke har dette sidste Afhængighedsbaand tilbage, hvorfor

saa mene, at de, naar de er mere uafhængige end nogen. Sine, skulde skele til den offentlige Menings blide eller vrede Ansigt? Jeg finder en saadan Antagelse ganske besynderlig, og jeg tror, at alt vel overvejet er der flere og vægtigere Argumenter for den offentlige Votering i Højesteret end imod den.

Med Hensyn til Sagførervæsenet skal jeg ikke gøre mange Bemærkninger; jeg har haft Lejlighed til tidligere at udtale mig saa udførligt, at jeg kan henvise dertil. Kun een Ting vil jeg i denne Forbindelse nævne, denne, at man ved Lovforslaget afskaffer den Begrænsning, som har været i Adgangen til visse Embeder og visse Sagførerstillinge, liggende i, at man krævede juridisk Embedseksamen med 1ste Karakter. Dette vil man bort fra. Jeg erkender, at jeg hører til dem, der mener, at man herhjemme i noget for kinesisk Grad dyrker Eksaminer, men paa den anden Side maa man ikke se bort fra, at der for at naa 1ste Karakter ved juridisk Embedseksamen kun kræves en normal Begavelse og en normal Flid, og de, der ikke naar det, er derfor enten ikke normalt begavede eller ikke flittige nok, eller ogsaa er de meget uheldige — det kan jo ske. Derfor har jeg heller ikke noget imod, at man skaber en Sikkerhedsventil. Jeg kunde tænke mig, at man sagde: Der kræves normalt 1ste Karakter, men en Mand, der igennem Praksis i særlig Grad har kvalificeret sig, kan udnævnes alligevel. Naar jeg lægger Vægt paa, at han gennem Praksis i særlig Grad havde kvalificeret sig, gør jeg det, fordi Bibeholdelsen af Kravet om 1ste Karakter efter min Mening er en Garanti til en vis Grad imod Nepotisme. Dette Hensyn er stærkt fremhævet af en saa god Demokrat som Højesterets sagfører Karsten Meyer, og jeg tror, han har Ret. Jeg tror, det vil være meget vanskeligere at anbringe en Mand med 2den Karakter, naar man kræver dette positivt, at han skal have kvalificeret sig igennem sin praktiske Virksomhed.

Endelig vil jeg gerne give Tilslutning til den socialdemokratiske Ordførers Bemærkninger om, at Normeringsloven synes mindre velegnet til at afgøre Spørgsmaalet om Oprettelse og Nedlæggelse af Dommerembeder. Dog er det muligt, at det under Hensyn til de Vanskeligheder, der vil være ved at vurdere, hvorledes hele dette nye Forslag vil virke, om jeg saa maa sige beskæftigelsesmæssigt for Dommerne, vil være nødvendigt i den første Tid at skabe en noget lettere Adgang, men derom mener jeg, man kan forhandle i Udvalget.